SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. C. No. 174. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, SEPTEMBER 14, 1993. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 14-го ВЕРЕСНЯ 1993. Ч. 174. РІК C.

КОМЕНТУЮТЬ РЕЗУЛЬТАТИ ПЕРЕГОВОРІВ ПРО ФЛЬОТУ

Київ (УНІАР). — Міністер закордонних справ Анатолій Зленко зустрівся з керівниками дипломатичних представництв в Україні. Результати зустрічі у Криму президентів України і Росії Зленко охарактеризував як новий етап в українсько-російських відносинах, що базується на засадах конструктивізму та врахуванні дійсної ситуації.

На летовищі 4-го серпня після повернення з Ялти А. Зленко сказав журналістам, що під час переговорів з приводу інфраструктури Чорноморської фльоти в Севастополі Президент Кравчук заявив: „Все, що знаходиться на українській території — є власністю України". Посилаючись на відповідні закони, Президент пояснював, що розглядати ці питання треба у відповідності з законами. Зустріч президентів, на думку Зленка, „закінчилася позитивним результатом". „Не було безвихідної ситуації, хоч існують питання, які потребують вивчення". Він додав, що до цього залучені експерти, професіонали. Поступ є і в тому, що Росія зобов'язалася виплатити компенсацію за демонтовані ядерні боєголівки протягом одного року. Крім того, домовлено, що не припинятимуть постачання нафти з Україну.

Віцепрем'єр-міністер України з питань промисловости і конверсії Валерій Шмаров, відповідаючи на запитання кореспондентів 4-го серпня, сказав, що в Ялті обговорювалося широке коло проблем, які є важливими для обидвох сторін. Він наголосив, що „в атмосфері переговорів 'висіло' питання заборгованости України Російській федерації. Це відбилося й на результатах переговорів". Щодо ядерного роззброєння, то в документах були такі положення, які не задовольняли українську сторону, але ці проблеми були успішно вирішені. Йшлося в основному про компенсації за ядерні боєприпаси, які будуть звільнені після роззброєння. „Вважаю, що це — досягнення зустрічі. До цього це питання викидалося з переговорів на всіх етапах. Але не варто сподіватися, що це швидкий процес. Демонтування та утилізація розпочнуться тільки після того, як український парлямент це питання ратифікує. Якщо ні, то ми не можем це починати . Але плян дій є, згода сторін є і я вважаю, що це добрий крок".

Щодо Чорноморської фльоти, то на думку В. Шмарова, це було найскладніше питання. „Наша модель пропонувала компромісову схему — працювати в напрямку раніше прийнятих угод: поступово розводити кораблі по національних фльотах, бо питання створення національної фльоти України пов'язане з часом і видатками. Були досить конструктивні пропозиції і про використання наземних інфраструктур. Адже велика частина Чорноморської фльоти — це саме наземні інфраструктури: летовища, комунікації, пункти управління тощо. Ми цілком законно вважаємо все це власністю України. Під час попередніх консультацій російська сторона не відкидала такого поставлення питання і ми прибули на переговори з надією, що ця схема буде прийнята. Але російська сторона запропонувала зовсім інший варіянт, неочікуваний для нас. Росія виявила готовість викупити українську частину Чорноморської фльоти за відповідну компенсацію грошову, чи ще якусь. А точніше — розмова знов таки повернулася до наших заборгованостей. Так само й стосовно наземних структур. Український Уряд не міг погодитися з такою схемою, тому на рівні керівників урядів це питання не було вирішене і його перенесли на рівень президентів. І я вважаю неетичним коментувати дії та рішення президентів, які щойно в інтерв'ю вже самі насвітлили свої рішення. Я маю сказати, що це покищо тільки пропозиції, які президенти доручили урядам опрацювати у місячний термін і я вважаю, що це буде важкий місяць. З нашого боку будуть зроблені зусилля, щоб реалізація московської моделі у такому читанні була максимально вигідна для України".

Політична Рада Партії Зелених України (ПЗУ) в оприлюдненій заяві зазначує, що „всі питання, пов'язані з майбутнім Військово-Морських Сил Украни, можуть розглядатися тільки після фактичного розподілу Чорноморської фльоти, виз

(Закінчення на стор. 4)

Селянські демократи закликають усунути комуністів

Київ. — Тут 2-го вересня в газеті „Літературна Україна" надруковано пропозиції Української Селянської Демократичної Партії (УСДП) щодо виходу з економічної кризи.

Не підтримуючи ідею створення економічного союзу, фахівці УСДП вважають, що Україна „має повторити китайський варіянт відродження", тобто залучити віддалений капітал (Німеччина, ЗСА, Канада) до розбудови України, такий респектабельний, чесний іноземний капітал, який би не вивозив, а творив на місці необхідні товари. „Іноземний капітал має працювати для України, а не на окремі фінансові групи, мафіозні структури тощо".

Голова УСДП, письменник Сергій Плачинда закликав: „Зберегти хліб в Україні. Жодної зернини ні під будь-яким приводом — за кордон, надто — в 'ближче зарубіжжя'. Даний Богом урожай — гарант державности України". Він також запропонував з вересня цього року замкнути кордони, впровадивши візовий в'їзд в Україну для всіх чужоземців без вийнятку. Тільки так, на його думку, можна припинити „грабіжницьку й міграційну вандею".

УСДП твердо стоїть на тому, що колишня компартійна номенклятура не повинна бути при владі. Тому народ має „активно готуватися до виборів і плекати такі кандидатури, для яких Україна — над усе".

„Севастопіль — власність кримсько-татарського народу і України як держави. Севастопіль як військова база може бути переданий Росії в оренду строком не більше 5 років за попередню опладу не менше 800 мільярдів долярів", — вважають керівники УСДП і пропонують створити тіньовий Кабінет Міністрів на чолі з Володимиром Черняком, Ігорем Юхновським, Володимиром Пилипчуком та Володимиром Лановим.

У Вашінґтоні відзначать другу річницю самостійности України

Вашінґтон. — Тут за ініціятивою УАКРади і УККА відбудеться в середу, 23-го вересня, святкове прийняття з нагоди другої річниці самостійности України. Прийняття буде в бюрах конгресменів у т.зв. Рейбирн Гавзі, Індепенденс і С. Капітол вулицях, від год. 6-ої до 8-ої вечора.

Співспонзорами відзначення є ряд конґресменів і сенаторів, відомих зі своєї приязної настанови до української громади в ЗСА та до проблем незалежної України: Д.Е. Боньор, А. Д'Амато, Д. Де Консіні, Р. Дол, Р. Ґепгардт, Б. Ґілмен, Ф. Лотенберґ, М. МекКонелл, Р. Мічел, Д.В. Рігл, мол., і Л. МекІнтош Слотер.

На прийняття запрошена ціла українська громада Вашінґтону. Квитки у ціні 30 дол. від особи слід замовляти до 21-го вересня в бюрах УККА, УАКР і УНС у Вашінґтоні.

Адреса бюра УККА: UCCA, 214 Massachusetts Ave., N.E. No.225, Washington, D.C. 20002; tel.; (202) 547-0018; адреса бюра УНС і УАКР:UACC, UNA, Inc. 400 North Capitol Street: N.W. No.659, Washington, D.C. 20001; tel.: (202) 347-0629.

ПОСВЯЧЕННЯ ПАРАФІЯЛЬНОГО ОСЕРЕДКУ У ВОРРЕНІ

Воррен, Миш. — У суботу, 18-го вересня, відбудеться посвячення парафіяльного осередку при церкві св. Йосафата у Воррені, Миш., якого довершить Владика Іннокентій Лотоцький, ЧСВВ, при співучасті о. Христофора Войтини, ЧСВВ, та багатьох отців церков метрополії Дітройту і запрошених гостей. Архиєрейська Служба Божа буде відправлена перед посвяченням о год. 5:30 по полудні.

Танцювальний ансамбль „Гопак" з України починає турне

Джерзі Сити, Н.Дж. — Танцювальний ансамбль „Гопак", створений в 1990 році, коли частина членів з балету державного ансамблю танцю України ім. Павла Вірського об'єднались навколо соліста балету Сергія Макарова. Від того часу ансамбль хореографії і пісні, жесту і музики з великим успіхом виступає в Україні та збирає заслужені похвали.

Тепер цей ансамбль враз із оркестрою вперше приїхав на Північно-американський континент і розпочинає своє турне в неділю, 19-го вересня, у Бінґгемтоні , Н. Й. Після ще двох виступів у ЗСА, а це в Скенектеді, Н. Й. і Скрентоні, Па., ансамбль переїжджає до Канади, де дасть ряд концертів, починаючи від Квебек Сити, а кінчаючи у Ріджайні, Саск.

У ЗСА концерт ансамблю передбачений ще лише у Баффало в дні 2-го жовтня.

Як інформують, ансамбль „Гопак" призначив увесь чистий прихід з виступів на Фундацію підтримки українських дипломатичних представництв у Північній Амерції. Організаторами цього першого турне є корпорація „Тризуб"-Тайком із підтримкою летунської лінії „Україна" і Українського Братського Союзу.

(Закінчення на стор. 4)

ЗСА і Росія підписали угоду про спільні маневри

Вашінґтон. — Американська і російська піхотні дивізії візьмуть участь у спільних навчаннях, що відбудуться у ЗСА, Росії і Західній Европі. Угоду про це підписали секретар Департаменту оборони ЗСА Лес Еспин і його російський колеґа генерал армії Павел Ґрачов. На церемонії підписання угоди, що відбулася у Пентагоні, були присутні генерал-майор Ленард Голдер — командир третьої американської піхотної дивізії, розташованої у Німеччині, і генерал-майор Анатолій Сідякін, командир 26-ої мотострілецької дивізії, що входить до складу Приволзько-уральської військової округи. Обидві дивізії візьмуть участь у спільних маневрах.

Сухопутні війська ЗСА і Росії ще не проводили спільних маневрів, тому обидві сторони назвали підписану угоду історичною. „Відносини між нашими двома країнами зазнають історичних змін", — сказав Л. Еспин. „Відносинам зі З'єднаними Стейтами Росія надає першочергового значення", — підкреслив ген. Ґрачов. В той же день міністер оборони Росії зустрівся у Білому Домі з асистентом Президента у справах крайової безпеки Еңтоні Лейком. Під час розмови до них приєднався Президент. Як повідомляють, розмова носила „загальний характер і порушувала проблеми, що представляють взаємний інтерес".

Газета „Ню Йорк Таймс" з цього приводу писала, що хоч військове співробітництво між Росією і ЗСА зміцнюється, сторони, однак, не змогли домовитися про участь американського війська у миронoсних силах ООН, які можуть опинитися в гарячих точках колишнього Совєтського Союзу. Уряд Росії вже не раз висловлював бажання звернутися до них по допомогу. Однак Адміністрація Клінтона усвідомлює, що участь американських вояків у воєнних діях в колишньому Совєтському Союзі зустріне значний спротив у ЗСА. Як повідомляє „Ню Йорк Таймс", Л. Еспин намагався обходити цю тему під час зустрічі з російським колегою.

У СВІТІ

МИНУЛОГО ТИЖНЯ в Токіо оприлюднено звіт бюра економічного плянування, з якого видно, що Японія перебуває у глибокому застої. Далі зменшується виробництво на промислових підприємствах, а також споживчий попит і обсяг продажу в універсальних крамницях. У висліді вже декілька місяців підряд збільшуються запаси невипроданих виробів на складах. Нерішучість у поборюванні депресії вже захитує й без того непевне становище семипартійного коаліційного кабінету нового прем'єра Марігіро Госакави.

В ЧЕТВЕР, 9-ГО ВЕРЕСНЯ, добре озброєна група сомалійських бойовиків вступила в бій з американськими і пакістанськими вояками зі складу миронoсних сил ООН. З обох сторін є ранені, серед них — один американець. У сутичці брали участь танки, броневики і гелікоптери. Один пакістанський танк сомалійці пошкодили вистрілом з гармати. То був найбільш тяжкий бій від грудня минулого року, коли до сомалійського берега пристали човни з американськими морськими піхотинцями, учасниками операції „Відродження надії".

ЛІБІЯ І ВЕЛИКОБРИТАНІЯ дійшли до згоди щодо видання двох лібійських громадян, причетних до знищення американського пасажирського літака над шкотським містечком Лакербі в 1988 році. Згідно з домовленням, суд над лібійцями-терористами відбудеться в Шотляндії. Великобританія запевнила Лібію, що яке б рішення не прийняв суд, звинувачених не буде видано З'єднаним Стейтам Америки. Крім того, на судовому процесі буде присутній адвокат з Лібії.

В НІКАРАҐУА СКЛАЛАСЛЯ напружена ситуація у висліді конфлікту між командуванням збройних сил і президентом республіки Віолеттою Чаморро. Конфлікт виник у зв'язку з тим, що президент прийняла рішення позбавити поста командуючого армією сандіністського генерала Умберто Ортеґу. Лідери політичної коаліції Опозиційний національний союз, яка допомагала В. Чаморро перемогти на президентських виборах 1990 року, тепер вимагають від неї обмежити владу сандіністів у державі. Новий амбасадор ЗСА в Нікараґуа Джан Мейстав заявив, що адміністрація президента Билла Клінтона „твердо підтримує рішення президента В. Чаморро щодо генерала Ортеґи".

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР КАНАДИ Кім Кемпбелл повідомила, що вибори нового парляменту країни відбудуться 25-го жовтня цього року. Три місяці тому 46-річна К. Кемпбелл замінила на посту лідера Консервативної партії і прем'єра країни Браєна Малруні, який зрезиґнував. Тепер перша в Канаді жінка — керівник уряду візьме участь у виборах і має шанс стати повноправним прем'єр-міністром. Покищо опитування громадської думки засвідчують, що хоч Консервативна партія не є популярна, сама К. Кемпбелл користується досить високим авторитетом. Її суперником у виборах буде лідер опозиційної Ліберальної партії Жан Кретьєн.

НЕВІДОМІ злочинці здійснили варварську акцію на жидівському цвинтарі у містечку Вріцені, земля Бранденбурґ. На багатьох надмогильних плитах вони намалювали нацистські гасла і свастики, 17 пам'ятників взагалі перекинули і пошкодили. Расистськими закликами списано також цвинтарний мур. Поліція не має сумніву, що цей вандалізм є справою рук правих екстремістів. Розпочато кримінальне розстеження.

АНГЛІЙСЬКИЙ ПИСЬМЕННИК Салман Рушді заявив, що не має наміру далі переховуватися, хоч кара смерти, визначена для нього іранським аятоллою Хомейні за книжку „Сатанинські вірші", залишається чинною. По чотирьох роках життя у постійних страхах С. Рушді повідомив уряд Англії, що терпіння його вичерпалося. Він навіть не збирається ні змінювати свою зовнішність, ні переїздити до іншої країни.

В ПВО СТАВСЯ РОЗКОЛ ЧЕРЕЗ УГОДУ З ІЗРАЇЛЕМ

Амман, Йорданія. — Як інформує агентство Ассошієйтед Пресс, радикальна ісламська група Аль-Джігад аль-Ісламі-Бейт аль-Макдес („Священна війна за Єрусалим") відкололася від Палестинської визвольної організації, засудивши намір Ясіра Арафата підписати мирний договір з Ізраїлем.

Провідники групи Аль-Джігад аль-Ісламі-Бейт аль-Макдес відкликали своїх представників з палестинського парляменту у вигнанні. Водночас з таким самим осудом „ґендлю ПВО з Ізраїлем" виступили палестинські екстремістські організації в Сирії, ливанські фундаменталісти, яких підтримує Іран, і особливо син іранського аятолли Хомейні, покійного лідера ісламської революції.

Тим часом голова виконавчого комітету Палестинської визвольної організації Я. Арафат поїхав з Тунісу до Вашінґтону, щоб там підписати мирний договір з Ізраїлем. Згідно з договором, палестинці дістануть обмежене самоуправління на контрольованих Ізраїлем територіях, а саме в смузі Ґази і в районі на західньому березі річки Йордану, з адміністративним центром в давньому місті Єрихоні.

Хоч сам Я. Арафат запевняє, що розпочатий ним мирний договір приведе до виникнення суверенної держави Палестини, до якого увійде територія західнього берега Йордану і вся смуга Ґази, лідер вищезгаданої радикальної ісламської групи шейх Асад Байюд Тамімі звинуватив свого колишнього союзника в „розпродажі нашої Палестини" і підкреслив: „Він не той, кому долею призначено врятувати Палестину і нам належить посилити збройну боротьбу за визволення нашої батьківщини". Шейх А.Б.Тамімі повідомив, що його організація відмовилася від шести місць у палестинському парляменті, що нараховує 468 депутатів, і від трьох місць в Центральній раді Палестини, до складу якої входить 100 осіб.

У Монтреалі відзначать 100-ліття УНС і „Свободи"

Монтреаль, Кве. — Ювілейний концерт для відзначення сторіччя „Свободи" і сторіччя УНСоюзу з участю танцювального ансамблю „Світанок" з Оттави і місцевих мистецьких сил, відбудеться тут в неділю, 19-го вересня ц.р., в залі УНО, 5213 Гачісон, ріг вул. Фермонт. Початок в год. 3-ій по полудні. Головну доповідь виголосить представник Головної Екзекутиви УНСоюзу.

Квитки вступу для дорослих — 10 дол.; для студентів до 20-го року життя — 5 дол.; для дітей до 12-го року життя вступ вільний.

Під час концерту буде також виставка союзових видань.

В АМЕРИЦІ

У ЧЕТВЕР, 9-ГО ВЕРЕСНЯ, у Могадішу, столиці Сомалії, американські та пакістанські військові частини миронoсних сил Організації Об'єднаних Націй у самообороннiй перестрілці з сомалійськими вояками, що тривала кілька годин зазнали поважних втрат — вбито одного пакістанського вояка та поранено чотирьох інших вояків, серед них двох американців. Згідно з повідомлення офіційних чинників ООН у вищезгаданій збройній сутичці згинуло 100 сомалійців, серед них були жінки і діти.

НА ЗАКИДИ „НЮ ЙОРК ТАЙМСУ", що Пентагон подав Конґресові фальшиві звідомлення про успіхи у 80-их роках контроверсійної програми „Стар ворс", виступив з публічною заявою минулого тижня секретар Департаменту оборони Лес Еспін. Він заявив, що перевірка виявила, що жодних фальшивих даних Конґресові ніхто не подавав, одначе існував окремий звіт неправдивих інформацій про вище згадану програму, але тільки для СССР, який, до речі, ніколи не було використано.

АМЕРИКАНСЬКИЙ ЕКОНОМІСТ і колишній працівник в уряді губернатора стейту Коннектикат Роберт Кравчук працюватиме тепер дорадником в модернізації бюджетно-фінансової діяльности Міністерства фінансів України.

У ДІТРОЙТІ МИНУЛОГО тижня суд наказав д-рові Джекові Кеворкіянові явитися на розправу, бо він переступив новий закон-заборону стейту Мишиґен стосовно допомоги тим особам, які свідомо покінчують самогубством. Суддя окружного суду Віллі Ліпскомб не погодився на пропозицію адвоката д-ра Дж. Кеворкіяна Джофрі Фіґера, щоб знехтувати вищезгаданий закон, як неконституційний, заявляючи, що хоча він має свої застереження стосовно цього закону, то вони не є достатніми для його уневажнення. У той самий час оборона заявила, що є готова до розправи, бо уважає, що ніяка лава присяжних не визнає д-ра Дж. Кеворкіяна винним.

ДЕЛЕҐАЦІЯ МИТНОЇ служби ЗСА перебуває тепер в Україні та знайомиться з діяльністю української митної служби. Ціллю відвідин делеґації є спроба допомогти порадами митній службі України у боротьбі з корупцією, контрабандою та порушеннями митних правил імпортно-експортної діяльности.

У ВАШІНҐТОНІ ВИСОКОПОСТАВЛЕНІ чиновники Білого Дому заявили, що тепер коли Палестинська визвольна організація визнала право Ізраїля на існування та припиняє тероризм, ЗСА відновлять безпосередні спілкування. Діялог з ПВО ЗСА обірвали у червні 1990 року.

МИНУЛОГО ТИЖНЯ Державне управління харчів і ліків дозволило на уживання в ЗСА ліку „такрін", що перший виказав будь-який вплив на жахливі симптоми хвороби Альцгаймер. Це не є вилікувальний лік, заявив керівник управління Дейвид Кесслер, але цей лік дає бодай якусь полегшу хворим і їхнім родинам.

Чи зможемо всі побачити виставку Трипільської культури

Джерзі Сиtі, Н.Дж. (О. Кузьмович). — Виставка посвячена Трипільській культурі, яку від 29-го липня вперше показано на американському континенті, конкретно у Вашінґтоні, буде незабаром відкрита для чужинецьких і українських глядачів у приміщеннях галерії Міжнародного валютного фонду.



Р. Найда (зліва) і Л. Гончар у редакції „Свободи".

Як відомо, до того, що вона відбувалася у Вашінґтоні причинилася, в першу черґу, українська амбасада при співпраці Українського Товариства Охорони Пам'яток Історії і Культури, Центру Пам'яткознавства Інституту археології Академії Наук України та допомозі летунської лінії „Україна", української друкарні в Рочестері і мистецької ґалерії Христини Чорпіти у Філядельфії.

Але здається ми не бачили б цієї рідкісної виставки за океаном, коли б не було двох одержимих молодих людей з Києва — Лесі Гончар, випускниці Київського університету, і Руслана Найди, абсольвента Академії Мистецтв у Києві, що від кількох років захопилися розкопками на Київщині, Черкащині та беруть участь в археологічних експедиціях. Це їм, які до речі, зорганізували також цікаву мистецьку групу „Heathen Style", вдалося перевести цей відважний проєкт в життя і про це вони розповіли нам в часі своїх відвідин редакції „Свободи".

При помочі д-ра Сергія Заремби, директора Центру Пам'яткознавства України і проф. Петра Толочка, директора Інституту археології АН України можна було тепер показати вкінці

(Закінчення на стор. 4)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200
Бюро УНС у Вашінгтоні (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс)

Postmaster: Send address changes to
Svoboda 30 Montgomery Street Jersey City N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City N.J.

Передплата на рік $40.00 на півроку — $22.00 на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00
Чеки і money orders виставляти на "Svoboda"

Статті і дописи підписані авторами не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою — За зміст оголошень Редакція не відповідає

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

У Росії багато гірше...

На цьому місці не раз звертали ми увагу, що ні в одній післякомуністичній країні відносини не є нормальні. Одна Чехія, може, становить вийняток. На Мадярщині комуністи перестали бути будь-яким поважнішим чинником, бо там живуть ще свідки збройного повстання під кермою Імре Надя, здавленого танками Микити Хрущова у (1955). Але у Польщі, Болгарії, Румунії комунізм ще не вимер безслідно і там усе ще панує політична й економічна криза — хоч у кожній з тих країн з різними проявами. Однак, здається, найбільш хаотичні відносини панують таки у Росії. Існує у Росії хронічна боротьба за владу, причому комуністи у парляменті так званому Конґресі народних депутатів єднаються з чорносотенцями — проти президента Боріса Єльцина.

Так було і є від останніх двох років, відколи провалився комуністичний режим. Поруч цієї політичної боротьби й економічної кризи, яку підтримують комуністи, ворожі реформі в сторону вільного ринку, — поруч із тими недоліками розгорнулися грабежі й злодійства та обманства на куди більшу міру, ані ж вони є в Росії. Спекуляціями державним майном із зиском до власної кишені займаються все ж високі державні достойники. Ось так виявили, що віцепрезидент Олександер Руцкой емеритований генерал який виступав не раз як речник російських неділимців, причетний до продажу за кордон державного майна із залишенням отриманих грошей у якомусь швайцарському банку. У західньому демократичному світі діяч на високому державному становищі, замішаний у протизаконній торговельно-фінансовій афері під тиском прилюдної думки зрікається свого становища і ту його справу розглядає або парляментарна Комісія етики або й просто прокуратура.

У сучасних відносинах у Росії трудно говорити про існування взагалі прилюдної опінії, яка виявляла б дії таких спекулянтів. Кореспондент „Свободи" із Москви, Микола Муратов, який першорядно орієнтується у тамтешніх відносинах говорить про „мафіозні структури", які тепер існують на території Росії. Сама ж Москва, третє за числом населення найбільше місто у світі, стала — за словами М. Муратова „центром світової корупції". Зріст такого злочинства поруч із зростом інфляції, безробіття і дорожнечі, мусів відбитися на настроях широких верств населення. Як звичайно буває — державна верхівка відповідальна в очах широкого загалу за всі існуючі в країні лиха. Тому й найбільш в Росії популярний Боріс Єльцин не втішається уже такою загальною пошаною, як це ще було недавно. Він заявив, що без уваги на формальне право — він розпише вибори до нового парляменту осінню цього року. Якщо в найближчих тижнях не покращає ситуація — вислід виборів у Росії може принести неприємні несподіванки.

Ми, українці, в Україні чи діяспорі, не маємо причини радіти, що на величезних просторах на північ від України настали такі погані відносини. Тут ні причому історичне минуле цього сусіда. У державному інтересі України лежить спокій, порядок і добробут усіх сусідів, включно з Росією. Занархізована країна, в якій бушують безкарно мафії, є потенціяльним джерелом різних прикрих несподіванок, включно з невідповідальними проявами закордонної політики та авантюрницькими виявами. Одним із найперших засобів оздоровлення економіки — це торгівля із близькими і дальшими сусідами на базі двосторонніх договорів. Нема чого радіти й вісткою про занепад популярности Єльцина. Це був перший чужинецький лідер, який вночі з 1-го на 2-ге грудня 1991 року телефонічно вітав Леоніда Кравчука з вислідом референдуму та його, Кравчука, вибором. І Боріс Єльцин перевів у російському парляменті визнання державности України, коли багато росіян ще просто не могли повірити, що Україна усамостійнилася.

А втім, українська народна мудрість каже: „У громаді і смерть легка". Інформуємо про злидні Росії, щоб не попадати в розпуку, що в Україні погано. У порівнянні з Росією — не так то воно зле.

Осип Труш

УКРАЇНА В НЕБЕЗПЕЦІ

Недавно світова преса принесла нам невеселі новини про зустріч Президента Леоніда Кравчука з Борісом Єльцином. Результат цієї зустрічі, можна припускати, вказує на те, що Україна понесла невдачу, яка може мати далекойдучі наслідки і заважити на цьому, чи її бути чи не бути самостійною незалежною державою. Коли б узгіднено передання ядерної зброї, а це рівняється 1,800 боєголовок, 176 далекосяжних ракет, половину з 350 кораблів Чорноморської фльоти і пристань Севастополя, то Україна в стратегічному значенні лишається майже безборонною супроти Росії. Крім цього беручи до уваги стан повітряних сил і сухопутню армію, яка ще далека від прийнятого стандарту боєздатности, то маємо перед собою дуже сумну картину. Коли згадуємо про боєздатність армії, то тут входить у рахубу ряд дуже важливих прикмет, що зібравши їх разом, творять ґрунт для боєздатности. У цьому аспекті важливу ролю відіграє склад старшинського і підстаршинського персоналу, національна свідомість і політичні переконання кожного вояка, який є образом даного суспільства і здорова та стабільна економічна база. Сьогодні Україні цих атрибутів бракує.

Щоб краще зрозуміти нашу турботу про боєздатність української армії, не маючи ніяких злих намірів її понижувати чи обезцінювати, але, щоб ствердити правду, то для прикладу наведемо звіт, що його подала Інформація УРП майже рік тому, який ствердив у мові цифр про особистий стан української армії. Він, на нашу думку, набагато за цей час не змінився. Ось, що він говорить. „З числа працівників штабу Міністерства оборони України 364 особи 53 відсотки — росіяни і лише 202 особи 43 відсотки — українці. Серед генералів росіяни становлять майже 90 відсотків. Серед офіцерського складу їх більше половини. У військово-повітряних силах росіян близько — 80 відсотків.

Подібний стан і в Національній Ґвардії України. Українців — командирів полків, батальйонів, рот тощо — не більше 30 відсотків.

Поза межами України тим часом проходять службу близько 300,000 українців офіцерів і прапорщиків".

Якщо візьмемо до уваги, яку шкоду заподіяла українській економії і державобудівництві номенклятура Комуністичної партії, яка лишилася на ключових постах після розвалу СССР, то теперішній склад української армії не дає нам нічого кращого. І саме тут нам треба робити всі заходи, щоб не тільки переконати, але заставити наш Уряд, щоб Україна не стала предметом шантажу Росії, ЗСА і Заходу, на який ми сьогодні не можемо розраховувати. Більш року тому, коли Україна сподівалася допомоги і евентуальної охорони НАТО, то це вже сьогодні також не актуальне, бо НАТО себе виявило цілковито безсильними, якщо оцінювати його у світлі трагедії на Балканах. Це, що вона колись була щитом охорони проти СССР, то це вже історія, а не дійсність.

Нав'язуючи до незмінених імперських напрямків Росії не тільки супроти України, але й інших країн, Україні не лишається нічого іншого, як затримати статус ядерної держави, бо це буде запорукою, що російська сторона не буде мати легкої ситуації, щоб напасти на Україну, так як це ми бачили під час довголітньої холодної війни між Заходом і СССР. Ба, щобільше, Україна має шанси стати стабілізуючим чинником на сході Европи, а крім цього будуть з нею рахуватися. Бо, коли Білорусь повинувалася вимогам Росії і ЗСА і передала всю ядерну зброю Росії, то про неї нині навіть собака не гавкне. Така дійсність. Очевидно, що у відповідальний час, у нормальних обставинах, можна буде плянувати знищити ядерну зброю, але не сьогодні, коли Росія повною парою продукує зброю, яку масово продає своїм потенційним альянтам. Та ще й до того приспішеним темпом переорганізовує збройні сили до блискавично наступальних операцій. Це, що вона ще дальше втримує

(Закінчення на стор. 3)

Д-р Роман Барановський

Переклад цікавої книжки

Реймонд А. Муді — „Життя після життя", переклад з англійської д-ра Миколи Барусевивича, накладом Софії Барусевич, Веніс-Київ, 1993, редактор: Ганна Черінь, ЗСА, відповідальний за випуск: А. Зубар, мистецьке оформлення: О. Яроханова, 88 ст.

Перекладач уже напочатку заявляє, щоце можливо когось здивує, що він взявся перекладати саме цю книжку і признається, що прочитавши її, він не був певний, що всі ці історії можна вважати правдою чи лише фантазією. Але, тому, що й сам зустрівся в житті з трьома випадками, подібними до описаних у цій книжці, спонукало його до її перекладу.

Ця книжка для тих, хто хотів би повірити в існування потойбічного життя. Мовою фактів, єдиною, що здатна вселити довір'я людині XX сторіччя, американський філософ Реймонд А. Муді переконує, що душа живе після смерти.

У передмові д-ра медицини Елізабет Кублер-Росс, Флоссмор, Іллиной, яка читала цю книжку ще перед її виданням, згадано, що вона вважає знахідки Муді започаткуванням нової галузі досліджень, бо вона сама, працюючи протягом двадцять років з умираючими пацієнтами, почала думати про феномен смерти. Ми багато знаємо про акт умирання, але залишалася ціла низка запитань щодо самого моменту смерти, а також про переживання пацієнтів, яких уже було оголошено клінічно мертвими, а вони опісля ожили.

Досліди Муді зможуть багато освідомити, а також підтвердити те, про що людство думало протягом двох тисяч років, а саме: після смерти життя триває.

Автор Муді не претендує, що він студіював смерть як таку, проте з його студій очевидно, що умираюча людина ще й далі свідома свого оточення після оголошення її клінічно мертвою. Д-р Елізабет Кублер-Росс каже, що цей висновок Муді узгоджується також із її досвідом, який вона мала, слухаючи розповіді пацієнтів, які „померли", а опісля повернулися до життя. Стрічаємося з тим проти наших переконань і це часто є великою несподіванкою для навіть висококваліфікованих і знаних лікарів, — каже Росс.

Автор книжки „Життя після життя" Реймонд А. Муді є релігійною людиною, членом Церкви методистів. У 1969 році закінчив студії філософії в університеті у Віджінії. Ділянками його зацікавлення були: етика, логіка і філософія мови. Протягом трьох років був професором в університеті у східній частині Південної Каролайни, а опісля пішов на медичний факультет з наміром стати психіятром і викладати медичну психологію.

У книжці подано 150 випадків, що їх автор дібрав і їх можна поділити на три категорії. 1. Переживання осіб, які повернулися до життя вже після того, як лікарі визнали їх клінічно мертвими. 2. Переживання осіб, які внаслідок нещасного випадку, тяжкого поранення чи недуги були вже майже мертві і 3. Переживання осіб, які вже померли, але оповідали про своє вмирання тим, які тоді були коло них, а опісля повідомили про те автора книжки, що вони почули від умираючих. Усі ці пацієнти пережили почуття виходу з фізичного тіла, що супроводжувалося почуттям спокою миру і розслаблення. Одні відчували шум, або враження, що щось тягне її з великою швидкістю крізь своєрідний темний простіртунель. Більшість із них почували також присутність іншої особи, яка допомагала їм у переході в інший світ. Також зустрічали вони своїх знайомих, які давно померли і духовних осіб, котрі відіграли важливу ролю в їхньому житті і були таких самих релігійних переконань.

Автор стверджує, що такі описи можна зустріти у давнину, у засекречених письменах і в літературі цивілізацій, культур і реґіонів.

Автор стверджує, що він свідомий того, що книжка його не є науковою і він зовсім не твердить, що йому вдалося довести існування потойбічного життя. Повне опрацювання цієї теми вимагало б широкої дискусії, а це виходить поза межі його спостережень. Авторові здається, що істотною перешкодою для доведення правдивости після смертних переживань є настанова загалу до такого феномену, а усталені в наш час обмежуючі засади з боку науки й логіки.

Автор стверджує, що коли ці переживання, що їх він описав є дійсні, то вони впливатимуть на подальше життя кожного з нас. Ми не можемо вповні зрозуміти життя, якщо хоч на хвилину не замислимося, що після нього станеться.

Книжку цю в ціні 10 дол. можна замовляти у Софії Барусевич, звернувшися на таку адресу: 8153 Herbason Ave North Port, Fla 34287.

Володимир Трембіцький

100-ЛІТТЯ „СВОБОДИ" В ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРЕСИ ТА ЖУРНАЛІСТИКИ

I

Коли застановитись над другим після „Америки" найстаршим нашим сьогодні столітнім часописом „Свободою" у реєстрі наших газет за біля 150 років, це ж не лише ювілей „Свободи", а всієї нашої преси та журналістики.

За статистикою про найстарші важливі наші часописи була „Зоря Галицька" у Львові від 15-го травня 1848 року, та між 1870-1871 р. ще й „Буковинська Зоря" в Чернівцях. Другою газетою з довготривалим виходом було львівське „Діло" від 1880—1939 року, якому сьогодні були б роковини 117 літ. Першою в З'єднаних Стейтах Америки почала виходити від 1886 року „Америка". В східній Україні у Києві почав свою появу часопис „Рада" (1906—14), широковідомий в Галичині, продовженням якого була з додатком слова „Нова Рада" (1917—19) з редактором Ф. Матушевським, Д. Дорошенком, С. Петлюрою, М. Рудницьким та врешті із головним редактором Андрієм Ніковським, який в 1920 році став останнім міністром закордонних справ УНР. Йому припав тоді обов'язок наглядати над пресовими виданнями державного УТА (Українського Телеграфічного Аґенства) при всіх посольствах чи консулятах дипломатичних місій в повноті їхньої юридичности до кінця грудня 1924 року. Не можна проминути двох особливих часописів цього державницького періоду хоч вже поза Україною „Українського Прапора" (С. Баран, П. Лисяк й інші) у Відні від 1919 року та згодом в Берліні, до (1921—1923) почало постійно виходити „Українське Слово" (1921—23)— за редакцією Д. Дорошенка, С. Томашівського та З. Кузелі. Само собою були короткотривалі газети в Києві, які реаґували на політичні події у державі з різними політичними поглядами: „Робітнича Газета", „Народна Воля", „Відродження", (В. Винниченка, М. Ковалевського та П. Певного).

У 1906—14 роках була відомою контроверсійна газета „Українська Хата", та із 1893 роком припадає п'яте місце від 1848 року нашій існуючій „Свободі".

У підрахунку ювілейного існування „Зорі Галицькій" — 145-літня поява, а від 1996 р. було б 150-ліття оцієї „Зорі Галицької", як першого нашого національного часопису в Україні. Точне розуміння роковин монументального „Діла" сьогодні є його 113-ліття, але через два роки буде 115-ті роковини, як почався го вихід „Діла" в наш читацький світ. Коли мова про „Раду" із біля 90-річчям (сьогодні дійсно 87 літ) та „Новою Радою" від 1918 року, то це ж проблема широкого розуміння 70-ліття української державницької преси 1918—24 років. Сто років (без чотирьох) припадало б нам спом'янути почитність „Української Хати", хоч її життя через війну в 1914 році скоротилося. Значить, маємо 100 років „Свободи", яка є п'ятою престижевою газетою від 1848 року, проминаючи інші короткотривалі часописи в цьому біля 150-літньому часі.

А ось інша при цьому важлива справа: між 2—4-им березня 1946 року мені припала честь бути на 1-му Конґресі українських журналістів у Швайнфурті, організатором якого був відомий тоді дуже активний редактор „Неділі" — Г. Которович. Цеж була не абияка журналістична врочистість, раз цей з'їзд був першим після закінчення Другої світової війни, коли прийшло хоч як нашій політичній еміґрації поселитись у містах особливо Південної Німеччини в американській військовій зоні та подумати за усуцільнення дуже великого числа наших еміґрантів з ідеєю бути в постійному контакті саме через пресові органи від нормального вигляду часописей як „Час" у фірмі „Неділі" в Швайнфурті (згодом Ашаференбурзі), „Українські Вісті" І. Багряний і інші) в Новому Ульмі, „Християнський Голос" у Мюнхені та „Слово" в Реґенсбурзі, „Українська Думка" та і ще пару промінентних між 1945—1949 роками. Це були, так сказати, основні пресові органи поряд цілої серії т. зв. льокальних „газеток" циклостилевого випуску через недостачу паперу та фондів й українських друкарських черенок.

На дуже величавому з'їзді-конґресі в 1946 році, де я репрезентував редакцію нашого таборового часопису „Вперед" (з англійською назвою „Форвард", й брав не лише участь в особливій і дуже конструктивній змістом та ідеями-проєктуваннями дискусії, мав я нагоду бути одним із п'яти чи шести протоколянтів перебігу всіх нарад, включно із отриманням одного примірника Резолюції із конґресових нарад. Вдалось мені якось перевезти за океан ориґінал мого протоколу із резолюцією. Текст нотаток про конференційні справи можна було продискутувати в перерві між нарадами, нам шістьом ще спільно дещо доповнити, щоб був один по можності точний зміст та ідея без будь-яких особистих схиблень в осуді проблем.

Закінчення буде.

Отець д-р Йосиф Кладочний

„БЕРЕЗА-КАРТУЗЬКА" МОЇХ ЧАСІВ

X.

Перейшовши міст, ми опинилися на західньому березі Буга, та ще того самого дня дійшли до Тересполя. Цікаво чи доктор Вассиян, коли ще живе, пам'ятав про цей інцидент? (помер в 1953-му році. — Л. В.) Тересполь лежав тоді у прифронтовій смузі. Настав вечір, падав дощ, на вулиці було болото, холодно і непривітно. Німці не дозволили нам свобідно рухатися, примістивши нас на подвір'ї якогось господаря та його сусіда, і попередивши нас, щоб ніхто з нас не виходив вночі за огорожу подвір'я, бо може бути застрілений нічними патрулями. Тут введено поліційну годину і треба було цього дотримуватися. До нас долітали поодинокі стріли.

З одного боку подвір'я від дороги була хата, де мешкали господарі; напроти — стодола, з боків — стайні та приміщення для воза і іншого господарчого реманенту. В стодолі, стайні та шопі примістилися жінки, які також поверталися з Берези Картузької, але вони раніше прийшли сюди і їм дали приміщення під дахом, а ми — мужчини — мусіли цілу ніч перебувати на подвір'ї; та не було ради. Доки ми могли стояти, то стояли, трохи сиділи, а врешті-решт мусіли кластися на землю, бо були дуже перетомлені. Дощ трохи падав, та, на щастя, був він тепер невеликий, але було зимно і ми промокли, і тому почували себе дуже недобре.

Ми зі Славком Березою лягли на плитки, якими була виложена доріжка до стайні і стодоли, бо вже краще було лежати на камені, ніж у болоті. Мали ми один старий, малий коц, який знайшли в рові перед Тересполем, і цим коциком ми накрилися обидва, а щоб було хоч трошки тепліше, ми щільно прилягли один до другого. Коли я пробудився з холоду, то побачив, що цілим коцом був накритий Славко, а коли він збудився, то побачив, що коц на мені. Та наші сни не тривали довго, бо холод і дощ не давали спати. Так ми діждалися ранку.

Мешканці містечка ще майже всі спали, як ми виходили з Тересполя. Сонце сходило, небо було чисте, і ми раділи, що буде погода і тепло. Коц лишили ми господареві подвір'я на пам'ятку. Ми йшли далі на захід в напрямі Білої Підляської, йшли можливо скоро, бо хотіли відійти від фронтової смуги й розігрітися. По дорозі йшли ми через села і дещо для їжі діставали від людей. Однак, головною поживою для нас було тепер ще не зібране на полі, головно морква, ріпа, бруква, полишені огірки та сира капуста. Деяким смакували і буряки.

Від населення ми дізналися, що в Білій Підляській розміщені військові маґазини з продуктами та іншими потрібними для війська речами. До Білої Підляської ми прийшли десь по полудні. Влади тут жодної не було, не було війська ані німецького, ані польського. Населення боялося нас. Люди думали, що ми якісь грабіжники чи бандити, тому прислали до нас свою делеґацію, яка просила, щоб їх не грабувати, ані не палити будинків, а вони допоможуть нам. Ми пояснили людям, хто ми є, та просили, щоб вони нам наразі дали на кожного по половині хліба та по літрі чаю. Вони погодилися та ще обіцяли, що ввечері дадуть нам варену зупу, бараболю і знову по половині буханця хліба. Ми їм сказали, що переночуємо тут у порожніх касарнях, а раненько опустимо їхнє місто.

Нас було всіх коло п'ятисот чоловік. Ми були брудні, обдерті, зарослі і цілий наш вигляд викликав неґативне враження серед населення. Ми людям подякували за все, а відтак почали міркувати, як бути далі. У військових маґазинах було багато цивільних убрань, які скинули зі себе мобілізовані резервісти (їх переодягнули у військову форму). Був також маґазин з рештками зброї, а один з них, дуже для нас цінний — маґазин, в якому було трохи харчових припасів. Кожний з нас брав собі з маґазину, в якім була одежа, те, що йому було потрібне. Плащів там було дуже мало, були ношені убрання, але деякі все таки були кращі від тих, що їх ми мали на собі. Однак дехто з нас волів лишитися у своїй одежі. Ті, що вміли обходитися зі зброєю, взяли зі собою револьвери, набоїв до них та ґранати, от так, на всякий випадок.

В Білій Підляській ми вирішили розділитися на менші групи, та меншими групами пересуватися на південь у напрямі Львова, це тому що меншим групам легше було добувати харчі і знайти нічліг, а також менша група була більш мобільною і не звертала такої уваги на себе. Крім того, частина політв'язнів не хотіла повертатися до Львова. Не хотіли цього передовсім ті, що перед арештом мешкали на Лемківщині, Холмщині та взагалі на захід від Сяну. Вони воліли відразу йти на захід, тим більше, що ми вже знали, що границя між німцями а совєтами буде річка Сян. Ще інші хотіли йти на Варшаву і далі, а деякі хотіли йти в напрямі Прус. Отже тут розійшлися наші дороги. Ті, що йшли на Львів, йшли вже малими групами по двадцять-тридцять людей.

Виходячи з Білої Підляської, забрали ми з маґазину порожні наплечники, вмістили в них по чотири-п'ять буханців хліба на дорогу. Кому було важко, тому давали нести два-три буханці, найслабшим, які відмовлялися взагалі нести щонебудь, вкладали по два буханці хліба. Вложено два хліби також Славкові Березі, як одному з найслабших. Він дійсно був дуже ослаблений, але все-таки два буханці хліба поніс, а відтак був з цього дуже задоволений. Я ніс п'ять, отже, на двох сім хлібів наразі вистарчало. Береза був завзятим курцем, але в Березі Картузькій відучився курити, а в дорозі також не курив, бо не було що. Не знаю, чи вернувся пізніше до цього налогу.

По дорозі з Тересполя долучилося до нас ще двоє поранених політв'язнів, які сиділи в тюрмі в Берестю. Коли вони вийшли з тюрми, — до них стріляла польська поліція та тюремні сторожі. Добре пам'ятаю, що один з них називався Северин Мада, який мав прострілені легені і руку, другого пораненого прізвища не пам'ятаю. Маду я пізнав у тюрмі. Якщо він живе, то напише про наш похід і про себе.

Продовження буде.

Рочестер відзначив другу річницю незалежности України



Зліва: Любомир Шміґаль — голова комітету, Катерина Федоришин — ведуча програмою, Джан Киррен — представник посадника Рочестеру, Боб Кінґ — екзекутивний начальник повіту Монтро.

В будинку повіту Монро, до якого належить Рочестер і околиця, 24-го серпня ц.р., о год. 2-ій по полудні зібралася українська громада, посадники, представники американських урядів міст Рочестер і Ірондеквайт та повітовий менеджер Роберт Кінг. Була також представниця стейтового сенату з Олбані, Н.Й., та представники сенатора Д'Амато і конгресменки Люїс Слотер з Вашінґтону, усі завдяки старанням Володимира Захаркова.

Організації прибули зі своїми прапорами. Програмою дуже вміло вела Катерина Федоришин, змістовну доповідь з чуттям виголосила Марта Шміґаль, Анна Сорохтей грою на фортепіяні започаткувала і закінчила святкування американським і українським гимнами, о. шамб. Роман Ґолемба провів молитву англійською мовою, а при кінці о. Петро Цимбал — українською.

Всі американські представники висловлювалися позитивно про нашу громаду і вважають себе щирими приятелями українців. Вони також зложили проклямації проголошення 24-го серпня днем Незалежности України на руки голови святкового комітету інж. Любомира Шмігля. З відданістю для української справи співпрацювала зі святковим комітетом директорка повітового бюра Ірена Матійчин.

Многолітствієм для молодої української держави і українського народу закінчено цю урочисту імпрезу.

Протягом двох днів майоріли синьо-жовті прапори на будинках повіту Монро, міст Рочестер і Ірондеквайт, де живе найбільше українських родин.

Ірина Руснак

Відзначення другої річниці незалежности України

У Філядельфії це відзначення проведено двічі — 24-го серпня у залі Українського Освітньо-Культурного Центру та 29-го серпня на оселі Українського Спортового Осередку „Тризуб".

Для відзначення другої річниці незалежности України, що відбулося в залі УОКЦентру, створено комітет у такому складі: інж. Борис Захарчук — голова, Орися Гевка, Анна Макух, Тамара Стадниченко, Ірина Райнер, д-р Петро Гевка, Ріта Послушна — члени.

Програму відкрив інж. Б. Захарчук, президент УОКЦентру. Молитву провів Владика Стефан Сулик. Вступне слово виголосив інж. Ігор Чижович — голова Громадського Ділового Комітету. Акт проголошення незалежности України відчитав мґр Ігор Кушнір. Потім з головною промовою виступив амбасадор Роман Попадюк, якого представив комісіонер Джан Факс. Після виступу амбасадора інж. Борис Захарчук вручив йому грамоту. Резолюції читали: Стюарт Ґрінліф — сенатор Пенсильванії, Мартін Лауб — член Палати стейту Пенсильванії, Тачер Лонґстрет — радник Міської Ради Філядельфії. З коротким словом виступив Едвард Рендел — посадник Філядельфії. В його виступі була відчутна прихильність до українців.

Частину промов, резолюцій, привітів завершив коротким словом Олександер Мотцик, перший секретар Постійного Представництва України (а не „приставництва" як було у програмках) при Організації Об'єднаних Націй. Публіка, що вщерть заповнила залю, нагороджувала рясними оплесками усіх згаданих.

Після цієї частини відбулася мистецька програма. Виступило інструментальне тріо у складі Богдана Каськіва — скрипка, Юрія Ланюка — віолончеля, Анни Климашівської — фортепіяно. Тріо виконало „Алеґро" (муз. Нестора Нижанківського), „За байраком байрак" (слова Тараса Шевченка, муз. Станислава Людкевича) зі сольоспівом баритона Валерія Буймистера. Прослухавши музичні твори, що їх виконав цей мініятюрний ансамбль, напрошується висновок, що відповідний підбір репертуару є складною справою, головним чином з нагоди, з якої запрошено цей ансамбль виступити. Тут аж просився, як кажуть, такий репертуар, який створив би відчуття бадьорости, героїчного подвигу. Репертуар тріо більш підходив до вечора камерної музики.

Багатолюдна авдиторія, що звичайно не вникає у нюанси виконання, нагородила оплесками інструментальне тріо.

Потім виступив кобзар Олег Марцинківський. Він виконав: „Пан Степан" (слова Ігоря Коваля, муз. О. Марцинківського), „Помолимось" (слова й музика Лесі Горової), „Пісня кобзаря" (слова Тараса Харитона, музика О. Марцинківського), „Україно-мати, ми твої сини" (слова Вадима Кришенка, музика Генадія Татарченка). Його голос, гра на кобзі та репертуар дуже припали до вподоби публіці, тільки не треба було впроваджувати в репертуар пісню, щоб її виконувати разом з публікою. Це добре, але в іншому виступі, а не з такої нагоди, на яку його запрошено.

На завершення програми були виконані український та американський гимни.

Майстром церемонії був адвокат Данило Максим'юк, який цю функцію виконує знаменито не вперше. Після програми, на коктейлі в ґалерії, виступив Левко Дурко.

* * *

Другим місцем, в якому урочисто відсвятковано другу річницю незалежности України, як уже згадано, була оселя Українського Спортового Осередку „Тризуб" у Горшам, недалеко Філядельфії. На „Тризубівці" ще досі не було стільки українців, як у неділю, 29-го серпня ц. р. Це заслуга Громадського Ділового Комітету, що зумів якслід розголосити про цю небувалу імпрезу. Тому доречно подати склад цього Комітету, який очолив інж. Ігор Чижович. В Екзекутиві були: інж. Борис Захарчук, мґр Ігор Кушнір, Уляна Мазуркевич — заступники голови; інж Петро Гурський, д-р Євген Новосад — секретарі, Микола Тимчук — скарбник.

Програму почато українським та американським гимнами. Відкриття довершив інж. Ігор Чижович. Молитву (спеціяльно на цей день написану) провів о. д-р Біланич.

Першою точкою мистецької програми був виступ танцювального ансамблю „Волошки", який привітав публіку хлібом-сіллю. Такий привіт завжди викликає приємне враження. „Волошки" — ансамбль з довголітнім досвідом. Виконання їхніх танків не відбігає від виконання суто професійного ансамблю, та все ж до їхнього репертуару є одне велике застереження. Точка, в якій показано трьох козаків-п'яниць — не підходила до цієї програми, тим більше, що серед глядачів було чимало американців, що про козаків виробили собі не те поняття, про яке знають з читання. Не без вини та особа, яка цей ансамбль анґажувала. Треба було піти на пробу „Волошок" і прохати показати ті танки, які мали бути виконані в Горшам. Звертаю на це увагу „бона фіде" (в добрій вірі), щоб у майбутньому не повторювати подібного.

Святочну доповідь виголосив д-р Петро Матіяшек, секретар Екзекутиви УККА, почавши рядками вірша О. Олеся. Його доповідь зробила враження, бо він оперїї на історичних фактах. У черговій точці виступив ансамбль „Гроно" з піснями, спеціяльно підібраними на це свято, тобто на тему незалежности України. Виконані пісні викликали рясні оплески, а найбільше припав до вподоби „Червоний вітер". Були прочитані привіти достойних гостей. Тут слід дати признання д-рові Володимирові Карпиничеві як ведучому програмою. Свою функцію він виконував блискуче. Це стосується і його двомовного заповідання.



Виступає посадник Філядельфії Едвард Рендел (посередині), зліва — інж. Борис Захарчук та майстер церемонії адв. Данило Максим'юк.



Інж. Борис Захарчук (справа) вручає грамоту амбасадорові Романові Попадюкові.

Присутні тривалими оплесками нагородили відчитання побажань Президента ЗСА та лейтенанта-губернатора, що нині заступає хворого губернатора.

Коротких привітів від конґресменів і комісіонерів було декілька, що їх у програмі не подано. Комісіонер 150-го Дистрикту Завмен похвалився, що його син жениться з українкою. Комісіонер Пац, завершуючи свій виступ, сказав: „Я люблю українців", конґресмен Алекс при кінці свого виступу сказав: „Нехай Бог помагає".

Від української амбасади говорив Кучинський, який зупинився на датах 24-го серпня 1991 року і на референдумі. Він підкреслив, що Україну визнало понад 140 держав світу. Другу річницю незалежности України прапорами вшанували комбатанти, Пласт і СУМ.

Зі словом виступила також Уляна Мазуркевич, заступниця голови Громадського ділового комітету.

Чоловічий хор „Прометей" своїм виступом дуже збагатив і прикрасив програму. Цей хор у складі 40 мужчин — відмолоджений. Тепер співає під дириґентурою Адріяна Британа. „Прометей" виконав: „Слава героям" (слова й музика Свитенка), „Грай, бандуро" (слова Луценка, музика Шамо). Третьою була американська пісня. Хор звучав вирівняно в усіх реґістрах. Інтерпретація виконуваних музичних творів згідна з задумами композиторів. В хорі є ще значна кількість таких хористів і солістів, що мають за собою довголітній співацький досвід.

Відносно одягу дириґента, було б добре, щоб він був одягнений у жупан вищого козацького старшини, так як одягались свого часу Божик і Китастий. До жупанів хористів не підходить ні смокінґ, ні фрак дириґента. Дириґент одягає смокінґ, коли його хористи виступають у чорних одягах, а фрак одягає дириґент, коли його хористи є у смокінґах.

Після програми атракцією був зліт чотирьох парашутистів з літаків на спортову площу зі синьо-жовтими прапорцями. Були теж і бенгальські вогні.

Відбулися фестин і забава при звуках оркестри „Карпати".

Як би не підходити до обох програм, слід признати, що Філядельфія й околиця зрозуміли вагу святкування річниці незалежности України та сповнили свій обов'язок, тобто масово прийшли на ці небуденні урочистості, що відбулися в УОКЦентрі і на „Тризубівці".

Перед описаними імпрезами українська делеґація відвідала посадника Філядельфії, який її прийняв з великою прихильністю.

Яр. Климовський

В Чикаґо величаво відзначили другу річницю української державности

Неділя 22-го серпня нинішнього року була особливо святковою для української громади Чикаґо. Того дня українці Чикаґо відзначали українське національне свято. Коли ви в'їжджали в українську околицю, то зразу бачили масу синьо-жовтих прапорів, що були вивішені на будинках українських підприємств та домах, в яких живуть українці. Так була прикрашена українська околиця на день, коли українська спільнота метрополітального Чикаґо відзначала другу річницю проголошення державної незалежности України.

Святкування відбулися радісно, величаво, а в серцях всіх учасників, що брали участь у святкуваннях, жевріли солодкі переживання. Святкування складалося з трьох частин: „Походу Державницької Гордости", Соборного Молебня та Громадського Віча.

Після відправ по всіх українських церквах о 12-ій год. дня люди почали збиратися біля храму св. князя Володимира, звідки о 12:30 по вулиці Оклей вирушив „Похід Державної Гордости" в напрямку до катедри св. Миколая. На чолі походу ішли ті, що несли хрест та церковні коругви, за ними — представники організацій зі своїми знаменами, а відтак учасники походу, несучи в руках сотні синьо-жовтих прапорців. Особливо гарні враження справляли на присутніх сині й жовті вітряні бальончики. Прив'язані до шнурочків, вони знімалися над головами людей і в повітрі гойдалися. Учасників святкувань було коло 2,000, на жаль, не всі брали участь у поході. Дехто бажав собі іти хідником вздовж вулиці Оклей. Ну, це вже ми такі є...

„Похід Державницької Гордости" дійшов до катедри св. о. Миколая. Звідси одна частина людей зайшла до церкви, а інші залишилися на сходах, на хідниках і на вулиці. Соборний Молебень служили митрополит Константин та єпископ Інокентій. Шкода, що Молебень не передавався голосниками для тих, що не могли поміститися в церкві і мусіли стояти на дворі. Співав збірний хор під дириґентурою о. диякона Городиського.

Слово під час Молебня виголосив Владика Інокентій. Він говорив, що „в житті кожного народу бувають радісні, щасливі і незабутні події, що їх народи відзначають різними маніфестаціями. В нас такою датою, — сказав Владика, — є день 24-го серпня 1991 року". Владика закликав присутніх не переставати молитися, щоб Бог допоміг Україні побороти свої релігійні, економічні, соціяльні і партійні проблеми. Слово Владики було патріотичне і бадьоре, яке він закінчив закликом-словами Тараса Шевченка „Свою Україну любіть".

Після Молебня люди вийшли з церкви і долучилися до всіх тих, що були зібрані перед катедрою, щоб взяти участь у Громадському Вічі. Віче відкрив голова УККА інж. Орест Бараник. Піднесення прапорів виконали хорунжі молодечих організацій — ОДУМ, Пласт та СУМ. Американський національний гимн відспівала Стефанія Пітула, а український співала спільно громада.

З вітальним словом до присутніх звернувся українських консул Анатолій Олійник. Він привітав від Уряду України всіх присутніх, зазначивши, що проголошення дозволило Україні зайняти місце рівних між рівними. Своє слово консул закінчив заявою, що Україна буде непохитно відстоювати свою територіяльну цілість.

Відтак з привітом виступив олдермен округи, який також передав присутнім вітання від посадника міста, а представник губернатора стейту зачитала проклямацію, яку з нагоди другої річниці державности України підписав губернатор Едґер у присутності представників української громади.

Святкове слово до зібраних виголосила ред. Іванна Ґорчинська. Вона пригадала, що два роки тому воскресла Україна в момент, коли народ почув від Верховної Ради України проголошення, що Україна стає самостійною державою. Від того часу минули два роки, які для молодої української держави були нелегкими. Доповідачка звернула увагу на економічні трудноші українського народу, на не зовсім прихильне ставлення вільного світу до молодої української держави і на той факт, що хоч совєтська імперія перестала існувати, вона не перестала існувати в ментальності росіян. Доповідачка закінчила виступ зверненням, щоб ми всі помагали морально і матеріяльно українському народові, а зокрема впливали на Уряд ЗСА, щоб він трактував українську державу на рівні з іншими країнами, які постали після розвалу Совєтської імперії.

Радісний і бадьорий настрій присутніх піднісся ще вище, коли виступив мішаний хор „Сурма" під дириґентурою проф. Романа Андрушка. Хор виконав дві пісні, які тематично підходили до оказії дня: „Воскресла" (муз. Євгена Савчука, теперішнього дириґента київської „Думки") та „Вкраїно, мати" (муз. К. Стеценка). Відтак студент зі Львова Олег Березюк продеклямував вірш Володимира Сосюри „Любіть Україну". Тільки ті, що є знайомі з цим віршем Сосюри, можуть збагнути ті враження, що могла зробити ця деклямація на присутніх в такий виїмковий день.

Закрив віче голова чикаґського Відділу УАКРади Андрій Скиба.

Віче закінчено відспіванням молитви „Боже Великий". Після цього у церковній залі був висвітлений фільм-відео про огляд збройних сил України, що його зробив у травні цього року у Львові міністер оборони України ген. Костянтин Морозов.

Лука Костелина

Свято державности в Міннеаполісі

З нагоди другої річниці проголошення незалежности України в українських церквах Міннеаполісу й Сейнт-Полу відслужено Молебні за Україну і її народ. 29-го серпня ц. р. відбулося свято державности в залі церкви св. Константина, яке влаштували відділи УККА та УАКРада Міннесоти. Голова УАКРади Люба Менжега відкрила свято вступним словом. Тарас Підгайний продеклямував вірш П. Василенка „Гимн українському народові". Доповідь на тему „Чотири доби української державности" виголосив Антін Семенюк.

Далі деклямували діти: Наталка Кушнір — вірш „Українські діти на чужині", а Марко Кушнір — „Київщина". Вірш О. Олеся „На день державности" продеклямувала Ольга Хоролець. Український громадський хор „Дніпро" під керівництвом Кіри Цареградської виконав: „Гей маршують вже повстанці", „Я сьогодні від вас від'їжджаю", „Ой у лузі червона калина", „Україно, любов моя" (соліст Михайло Даниленко), „Наливаймо, браття" (обр. Кіри Цареградської). Акомпаньятори: Аня Гриневич і Петро Цареградський. На закінчення хор та присутні відспівали „Ще не вмерла Україна".

Ольга Змага-Хоролець

Україна...

(Закінчення зі стор. 2)

700 мілітарних спеціялістів у Лібії, 2,400 в Сирії, 200 в Іраку й інших країнах, свідчить про те, що революція ще не скінчена, а є показчиком експансивности російського імперіялізму.

Аналізуючи вищенаведену загрозливу ситуацію для України, приходимо до висновку, що наш Уряд мусить зайняти більш рішуче становище і за всяку ціну звернути всю свою увагу і енерґію на оздоровлення економії та приспішити процес переорганізації збройних сил, час бо наглить. Даймо доказ діловою настановою нашій захланній сусідці Росії, що ми готові захистити свою незалежність і суверенність всіми засобами, що є у нашій диспозиції. Іншого виходу у нас немає.

Коментують...

(Закінчення зі стор. 1)

начення умов і терміну тимчасового перебування російських суден та терміну їх пересунення за межі України. Розподіл берегових структур є неприйнятим на жодних умовах". ПЗУ вважає, що Чорноморська фльота сьогодні є найсерйознішим джерелом забруднення довкілля в регіоні „і ця проблема давно вийшла за національні рамки". Крім того, вважають керівники ПЗУ, „зберігається постійна загроза стану у місцях базування фльоти".

Заступник міністра закордонних справ України, голова Національного комітету з питань роззброєння Борис Тарасюк на запитання кореспондента заявив, що на його думку „рано відкидати альтернативи". „Я певен, що в керівництві фльотою, в особистому складі вистачить розуму для того, щоб не погіршити ситуацію, тримати її під контролею і чекати політичного рішення, яке повинно забезпечити інтереси двох сторін", — сказав Тарасюк і додав, що експертів України і Росії чекають серйозні, напружені переговори.

Голова Партії Праці України (ППУ) Микола Азаров заявив, що його партія виступає за поглиблення економічної інтеграції в межах СНД, але це має здійснюватися на засадах взаємоповаги до суверенітету, територіяльної цілісности окремих держав і запобігання будь-яким випадкам економічного та політичного тиску.

Ліберальна Партія України (ЛПУ) та страйковий комітет Донецького підготували спільну програму дій щодо запобігання соціяльних заворушень. Про це повідомили голова ЛПУ Ігор Маркулов та співголова Донецького страйкового комітету Михайло Крилов на спільній пресовій конференції в Донецькому.

Чи зможемо...

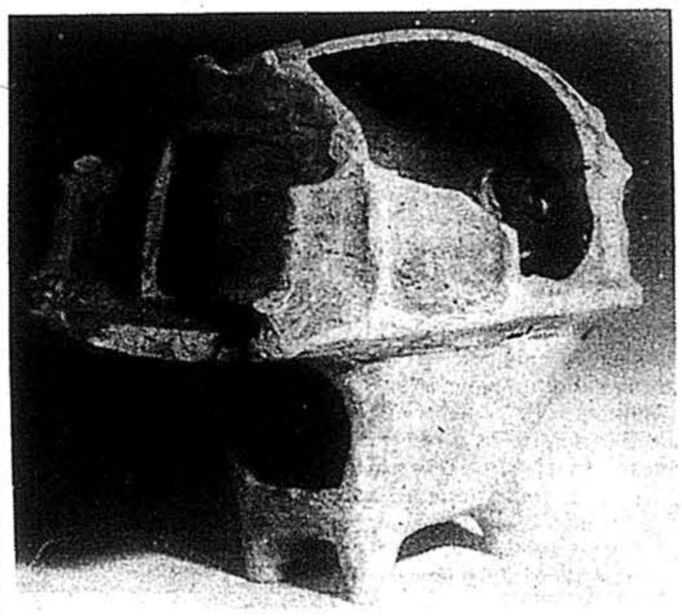
(Закінчення зі стор. 1)

широкому світові, яку давню традицію має Україна, що найкраще доказує „Трипільський світ", відкритий перед 100 роками археологом Вікентієм Хвойкою. Таємниці цієї культури продовжують дивувати нас і досі — каже Р. Найда. І саме у нашої мистецької групи виникла ідея показати все це якнайширшому світові, що ми тепер і сповнили, рівночасно, показуючи також зразки наших праць.

Від молодих гостей довідуємося, що виставка Трипільської культури була спершу показана впродовж двох місяців у Києві та до цього підготовлено відповідний каталог, якого один примірник вони нам передають.

— Молодь у Києві була незвичайно зацікавлена цією виставкою. Вона притягає тим більше, що ці експонати були показані вперше, — розповідає нам Л. Гончар. — Тепер тут треба б нам перевидати каталог, коли виставка мала б бути показана в інших містах ЗСА. Бо шкода було б її відразу транспортувати в Україну, коли стільки зусилля вимагало її перевезення до Вашингтону. Уявіть 168 експонатів треба було відповідно опакувати фаховими руками, і влаштувати тут в приміщеннях так, щоб вони зробили враження на глядачів. Але відкриття цієї вимкової виставки було справді на висоті з участю численної американської публіки, яку вітав амбасадор України Олег Білорус. Він підкреслив у своєму слові, що культура України з-перед 5000 до 4000 д.Хр., як також виставка мистецьких творів на давніх зразках, вказує яку ролю відіграє Україна у цивілізації світу. Велика кількість відвідувачів на виставці, саме неукраїнців, є найкращим доказом зацікавлення цією виставкою.

Не диво, отже, що молоді ентузіясти того діла нетерпеливо чекають на можливість показати рідкісні експонати в інших містах Північної Америки. Про це говоримо при нашій зустрічі та знаємо, що є старання доконче перевезти її за допомогою знавця Трипільської культури до Ню Йорку і виставити в Українському Музеї.



Модель двоповерхового житла.

ПРЕЗИДЕНТ ІРАКУ САДДАМ Гуссейн позбавив влади прем'єр-міністра Мохаммеда Гемзу-аз-Зубейді, а на його місце призначив Ахмеда Гуссейна Гудейра. Заступник прем'єра Тарік Азіз зберіг за собою свій пост.

МІНІСТЕР оборони Німеччини Фолькер Рюе повідомив, що в недалекому майбутньому вояки бундесверу братимуть участь у спільних з Польщею і Данією військових маневрах, в тому числі й на польській території. „Ми маємо намір застосувати на практиці наші домовлення щодо співробітництва", — сказав міністер.

ПРЕЗИДЕНТ БОСНІЇ ТА Герцеговини Аліжа Ізетбеговіч у середу, 8-го вересня, прибув до Білого Дому з проханням до президента Билла Клінтона, щоб силою примусив боснійських сербів припинити облогу Сараєва. Одначе президент Б. Клінтон порадив боснійському лідерові повернутися на переговори до Женеви і старатися про найкращий мировий договір для своєї країни, бо ЗСА не мають тепер в пляні будь-як збройно допомогти. Все ж таки Президент ЗСА сказав, що готовий ужити економічно-дипломатичних санкцій проти хорватів і сербів, щоб були більш вирозумілими у переговорах в Женеві. Коли ж мова про збройне втручання, то на це не годяться західні союзники.

ПОЛІЦІЯ ПІВДЕННО-Африканської Республіки звернулася до білих громадян країни зі закликом уникати районів, де мешкають чорні. Цьому закликові передувала трагедія у Дайвитоні, передмісті Йоганнесбургу. 37-річний білий підприємець з доброї ласки вирішив підвезти свого чорного службовця до вулиці чорного району, де той мешкає. Коли авто зупинилося, чорні відразу напали на білого і тут таки спалили його на вуличному кострищі. Всього за останній тиждень в Південній Африці у висліді насильства в чорних селищах загинуло 63 осіб.

СІМОН ВІЗЕНТАЛЬ, відомий „мисливець" за нацистами, в опрацюванні у Відні заяві назвав „нацистськими" висловлювання прем'єр-міністра Словаччини Володимира Мечіяра щодо циганів. В одному зі своїх виступів В. Мечіяр назвав циганів „антисоціяльними і розумово відсталими", а також сказав, що треба зменшити соціяльні програми для них, щоб у такий спосіб обмежити народжуваність у їхніх багатодітних родинах.

В Україні

КИЇВ. — Українська Консервативна Республіканська Партія оприлюднила заяву, у якій сказано, що зустріч президентів України і Росії підтвердила готовість української влади запродати Україну. На думку керівників партії, це є спроба ліквідувати українську державність. Вони також вважають, що за понад 300-літній період колоніяльного ярма російський імперіялізм завдав нечуваних ударів Україні — вже тому Україна не має жодних боргів перед Росією. Заява підписана головою УКРП Степаном Хмарою.

КИЇВ. — Голова проводу Конгресу Українських Націоналістів (КУН) Слава Стецько зачитала на пресовій конференції документи, ухвалені конгресом щодо економічного союзу та останньої зустрічі президентів України і Росії. КУН вимагає резиґнації Верховної Ради, Кабінету Міністрів і Президента України оскільки вважає їхні дії несумісними з державними інтересами України. КУН виступає за розгляд міжнародних заходів щодо безпеки кордонів України і виведення з її території решти чужоземних військ. КУН вважає за необхідне збереження Україною статусу ядерної держави з огляду на ядерний статус її сусідів.

Танцювальний...

(Закінчення зі стор. 1)

Для загальної інформації про цей ансамбль випущено прегарну профейсійну брошуру, в якій є коротка дані про цю танцювальну групу та її солістів в українській, англійській, французькій, еспанській та італійській мовах. Брошура прикрашена знаменитими кольоровими світлинами і видана на кредовому папері.

Корпорація „Тризуб" випустила окрему брошурку із списком та цінами касет, диску та відео „Гопака" як також іншими, що можна у ній набути.

Адреса „Тризуба": The Trident Group Corporation, 1601 Warran Road, Lakewood, Ohio, 44107; tel.: (216) 521-2050.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

УСВТ „Ч. Січ" — Керні Скатс — 1:2
УСВТ „Ч. Січ" — „Аззурі" СК — 2:3

Цими двома поразками наші футболісти закінчили літній турнір ДАБ, в якому минулими роками „Ч. Січ" здобула нагороди віцечемпіонів. В останній зустрічі розгривок кругової системою у своїй підгрупі, „січовики" натрапили на свого незручного суперника, яким є клюб Керні Скатс і як в ряді ігор в попередні роки, і цим разом зазнали поразки висідом 1:2.

На початку зустрічі все таки не виглядало, що минулорічні чемпіони вищої дивізії Гарден Стейт Ліґи і півфіналісти за чашу ЗСА вийдуть переможцями. Вже на початку першої половини, в якій наші футболісти мали ініціятиву, „Ч. Січ" вела 1:0, що його здобув Петро Борецький. Ще перед перервою шотляндці виборюли вирівняння 1:1. Після відпочинку гра проходила рівнорядно, при чому „січовики" створили кілька добрих нагод піднести вислід, однак м'яч зі стрілів Борецького і Ротбарта, замість в сітку, попадав у поперечку і стовпи воріт суперників. Свого переможного голя шотляндці здобули з вільного стрілу, але в дивній обставині, коли шотляндський футболіст післав м'яч у сітку воріт „Ч. Січі" в часі, коли ще суддя вкладав „стінку" змагунів, тримаючи руками рамена наших футболістів з наміром пересунути їх далі в напрямі воріт. Не дав суддя і сигналу до виконання стрілу і все таки, не зважаючи на реакцію публіки і змагунів обидвох дружин, цей суддя-невдаха признав цього контроверсійного голя, який, до речі, і вирішив долю зустрічі. Таким чином до фіналу за 1—2 місця дійшли Керні Скатс, які (забігаючи вперед) остаточно вийшли переможцями турніру, подолавши „академіка" СК висідом 1:3. „Ч. Січ" ввійшла до другого фіналу за третє місце.

В цьому фіналі наші футболісти зустрінули італійський клюб „Аззурі". Протягом цих змагань українські футболісти в більшості володіли м'ячем, були мобільніші і проводили, головно в першій половині, гарні й прозорі акції. На 8-ій хвилині „січовики" вели 1:0, що його здобув Борецький з подачі Ротбарта. Кілька хвилин пізніше Борецький успішно завершив акцію Я. Твардовського - П. Паливоди і підніс вислід до 2:0. Цим другим голем, одначе, Борецький притягнув пильну увагу оборонців суперників, які почали за ним полювати. Перед перервою італійці провели швидку контратаку, з якої здобули свого першого голя змагань 1:2. Після відпочинку „січовики" накинули швидше темпо, завдяки чому напад почав частіше з'являтися перед воротами суперників. На 65-ій хвилині в одній із критичних ситуацій поблизу своїх воріт оборонець „Аззурі" в дуелі з Борецьким за володіння м'ячем завдав йому серйозної контузії.

І знову доводиться говорити про дивну поставу судді. Ця грубість заслуговувала на червону картку, але суддя навіть не спромігся на попередження грубіяна-футболіста „Аззурі".

Зрозуміло, що після цього інциденту гра „січовиків" дещо розладналася і поки вони прийшли до себе, суперники вже вирівняли вислід 2:2. Хоч були можливості знову вийти вперед, все таки в кінцевій фазі змагань суперники здобули переможного голя, цим разом не без вини нашого воротаря. Остаточно „Ч. Січ" зайняла четверте місце турніру, за яке дістала відповідні нагороди.

Склад „Ч. Січі": Т. Науменко, Ю. Ґреб, П. Паливода, М. Десросір, М. Прайс, П. Борецький, Я. Твардовський, Й. Ротбарт, Н. Рівера, М. Варянка, І. Магуляк, М. Надяник (новоприбулий з Ужгороду). Провідник і тренер Михайло Паливода.

Календар ігор „Ч. Січі" в новому сезоні

Неділя, 12 вересня.
„Краковія"СК — „Ч. Січ" (на виїзді).
Неділя, 19 вересня.
„Ч. Січ" — Польський СК — год. 5:15, Фарчерс Ґров.
Неділя, 26 вересня.
„Ч. Січ" — Джерман-Американ СК, 5:15, Фарчерс Ґров.
Неділя, 3 жовтня.
„Ліверпул" СК — „Ч. Січ" (на виїзді).
Неділя, 10 жовтня.
Джерзі Сіті Експрес — „Ч. Січ" (на виїзді).
Неділя, 17 жовтня.
Сейнт Марк СК — „Ч. Січ" (на виїзді).
Неділя, 24 жовтня.
„Ч. Січ" — Н. Дж. „Селтікс", 5:15, Фарчерс Ґров.
Неділя, 31 жовтня.
„Ч. Січ" — Піскатавей Юнт., 5:15, Фарчерс Ґров.
Неділя, 7 листопада.
„Мітіорс" СК — „Ч. Січ" (на виїзді).

Буковинці просять допомоги

Місто Вижниця є одним з найбільш своєрідних районних центрів Буковини. Воно розташоване в мальовничій місцевості на правому березі бурхливого Черемошу, біля підніжжя Карпат. З обласного центру — Чернівців — сюди пролягли шосейний шлях (71 км) і залізниця (68 км). На Вижниччину охоче приїздять любителі гірського туризму та екзотики, дослідники фольклору, етнографії та прикладного мистецтва. Серед бурхливих хвиль Черемошу щорічно змагаються майстри водного слялому з усієї України. В місті працює туристична база „Черемош", кожного року Вижницю відвідує понад 30 тисяч туристів та відпочиваючих, в тому числі щорічно оздоровлюється 3.5 тисячі дітей із Чорнобильської зони.

З метою проведення різного роду спортових змагань в межах України в 1987 році в місті Вижниці біля існуючого стадіону „Черемош" було розпочато будівництво спортового комплексу, до якого ввійшли такі споруди: діючий стадіон „Черемош" — спортовий корпус у стадії будівництва, до якого входять спортова заля 36х18 метрів, готель на 40 місць, адміністративні приміщення, сауна, медичний кабінет, інші допоміжні приміщення та спортові кімнати, котельня, пожежний резервуар, тенісовий корт.

У зв'язку з відсутністю централізованих державних коштів припинено будівництво даного об'єкту і на сьогоднішній день він знаходиться в такому стані: спортовий корпус, кладка стін — роботи виконані на 80%, покрівля — на 33%; котельня, кладка стін — 100%, покрівля — 100%, вставлення вікон і дверей — 100%; пожежний резервуар — 90%, тенісовий корт не розпочато.

Враховуючи обставини, що склалися в даний час, Вижницька районна державна адміністрація уповноважила завершення будівництва та його подальшу експлуатацію районному об'єднанню т-ва української мови імені Т. Шевченка „Просвіта". Просимо допомоги в завершенні будівництва спортового комплексу. В разі допомоги гарантуємо Добродіям, при бажанні, участь у різноманітних культурних заходах та спортових зборах, що проводитимуться у спортовому комплексі. По завершенні будівництва буде влаштовано (пам'ятник), пам'ятний знак, на якому буде відображено всіх тих, хто взяв участь у будівництві цього спортового комплексу. Усі ті Добродії, що бажають докладніших інформацій, можуть телефонувати на контактні телефони: 2-13-85, 2-15-45, 2-14-03. 275640 м. Вижниця, Чернівецька обл., Україна.

Представник Президента України у Вижницькому районі Д. Бужора,
Голова Вижницького об'єднання т-ва української мови ім. Т. Шевченка
І. Стринадко

Редакція „Спортових Вістей" „Свободи" щиро закликає Добродіїв у діяспорі і особливо вихідців з Буковини відгукнутися пожертвами і цим вможливити успішно закінчити згадану будову для добра української молоді, спорту України, Буковини.

(от)